

γλυκοστοματοῦσα θηλ. ἐπίθ. Ν. Ἑστ. 17 (1935) 459.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. *γ λ υ κ ο σ τ ό μ α τ ο ς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὅ σ α, περὶ τῆς ὁπ. βλ. Ἀνθ. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 180 κ.έξ.

Ἡ λέγουσα γλυκεῖς λόγους, ἡ εὐπροσέγγορος, ἡ γλυκομιλοῦσα: Ποίημ.

Γκόλφω καὶ Χάιδω κι Ἀρετοῦσα
κι Ἀγόρω γλυκοστοματοῦσα.

γλυκοστομιάζω Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ λ υ κ ό σ τ ο μ ο ς*.

Ἐπὶ τοῦ συνηθισαντος εἰς καλὰ φαγητὰ καὶ μὴ θέλοντος νὰ φάγῃ ἄλλο τι. Συνών. *γ λ υ κ ο γ α λ α τ ι ά ζ ω*, *γ λ υ κ ο γ α λ ι ά ζ ω* Α, *γ λ υ κ ο γ α λ ι ζ ω* Α, *γ λ υ κ ο σ τ ο μ ι ζ ω*.

γλυκοστόμισμα τό, Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γ λ υ κ ο σ τ ο μ ι ά ζ ω*.

Ἡ ἀνορεξία τινὸς πρὸς τὰ κοινὰ φαγητὰ, ἐπειδὴ συνήθισεν εἰς τὰ ἐκλεκτὰ ἐνθ' ἄν.: Ἐπαθε γλυκοστόμισμα ὁ Δημήτριος μου, γιατί συνήθισε 'ς τὰ καλὰ φαγητὰ, καὶ τώρα δὲν τὰ τρώει τὰ φασούλια καὶ τσι μπάμιες Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. *γ λ υ κ ο γ α λ α τ ι α σ μ α*.

γλυκοστομίζω Κεφαλλ. γλυκοστομίζ-ζω Εὔβ. (Κουρ.) γλυκοστομάου Εὔβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ λ υ κ ό σ τ ο μ ο ς*.

Γ λ υ κ α ί ν ο μ α ι γεύομενος κάτι, καὶ ὡς ἐκ τῆς γλυκύτητος τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασα ἐπιθυμῶ νὰ τὸ γευθῶ ἐκ νέου ἐνθ' ἄν.: Γλυκοστόμισε τσαὶ 'ἐλ-λέει νὰ παρατήσῃ τὸ βυζ-ζὶ Εὔβ. (Κουρ.) Κράτεις τὴν προβάτα, γιατί ἔχει γλυκοστομίσει καὶ θὰ κάμῃ κατὲ τὴλ-λιασταριά (κατὲ = κατὰ, πρὸς, λιασταρ.ά = ἀλὼνι διὰ τὴν ξήρανσιν τῶν σύκων) αὐτόθ. Συνών. *γ λ υ κ α ί ν ο μ α ι*, διὰ τὸ ὅπ. βλ. *γ λ υ κ α ί ν ω* 5, *γ λ υ κ ο σ α λ ι ζ ω* Α2, *λ ε ι ξ ε ύ ο μ α ι*, διὰ τὸ ὅπ. βλ. *λ ε ι ξ ε ύ ω*.

γλυκόστομος ἐπίθ. Εὔβ. (Κάρυστ.) Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) — Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 253 καὶ 452 Σ. Σκίπ., Ἀπέθαντ., 122 Ν. Πολίτ., Παροιμ., 3.681 Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.², 98.27 — Λεξ. Βάιγ. γλυκόστουμους Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κουκούλ. Μέγα Περιστ. Νεγᾶδ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ λ υ κ ό ς* καὶ τοῦ οὐσ. *σ τ ό μ α*. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ λέγων οἶονεῖ γλυκεῖς λόγους, ὁ μειλίχιος, ὁ εὐπροσέγγορος ἐνθ' ἄν.: Σὰν πουλὸ γλυκόστουμους μ' φάν'κι αὐτὸς οὐ χουρουφύλακας Κουκούλ. || Παροιμ. Γλυκόστουμους κι πικράντιρους (ἐπὶ τῶν ἀποκρυπτόντων ὑπὸ τὴν προσήνειαν τῶν λόγων τὴν πονηρὰν αὐτῶν διάθεσιν, ἐπὶ τῶν ἄλλα λεγόντων διὰ τοῦ στόματος καὶ ἄλλα ἐχόντων εἰς τὴν καρδίαν) Ἡπ. (Ζαγόρ. Νεγᾶδ. κ.ά.) — Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν. Γλυκόστομος καὶ πικρόσκωτος (πικρόσκωτος = ὁ ἔχων πικρὸν συκώτι, ἥτοι σπλάγχνα ταυτόσ. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Ἡπ. (Μέγα Περιστ. κ.ά.) — Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν. Γλυκόστομος καὶ πικρόστομος (ὁμοίως) Ι. Βενιζέλ., ἐνθ' ἄν. Γλυκόστουμους κι φαρμασόνους (φαρμασόνους = ἐλευθεροτέκτων ταυτόσ. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Ἡπ. (Ἰωάνν. κ.ά.) || Ποίημ.

Κ' ἦτανε μαργαριταρόριζες | τὰ χάδια τους καὶ περουν-
ζέδες

καὶ τὰ γλυκόστομα τὰ λόγια τους | τραντάφυλλα καὶ με-
ρεξέδες

Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν. β) Ἐπὶ πτηνῶν, τὰ ἔχοντα γλυκεῖαν φωνήν, γλυκὸν κελάηδημα Φ. Πανᾶς, ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σιμώνει ὁ ψάλτης τοῦ βουνοῦ κι ἀκούγει μὲ λαχτάρα

— Πές μου, πουλλὶ γλυκόστομο, ποὺ δὲ σέ σέρνει ἀντάρα
Φ. Πανᾶς, ἐνθ' ἄν. 253.

Ἀηδόνι μου γλυκόστομο, δὲν πρόφθασες νὰ ψάλῃς
καὶ ἡ φωνή σου θὰ 'χυνε τραγοῦδι μαγικὸ
αὐτόθ., 452. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Συνών. *γ λ υ κ ο λ ά λ η τ ο ς*, *γ λ υ κ ό λ α λ ο ς*, *γ λ υ κ ο λ ό γ ο ς*, *γ λ υ κ ο μ ι λ η τ ο ς*. 2) Ὡς οὐσ., ἐργαλεῖον ξυλουργικὸν Ἰων. (Κρήν.)

γλυκόστρωτος ἐπίθ. ἀμαρτ. Θηλ. γλυκόστρωτη Κ. Παλαμ., Καημοὶ λιμνοθ., 27.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *γ λ υ κ ά* καὶ τοῦ ἐπιθ. *σ τ ρ ω τ ό ς*.

Μεταφ., ἐπὶ θαλάσσης ἢ λίμνης, ἡ γαληνιαία, ἡρεμος: Ποίημ.

Μιὰ θάλασσα μέσα μου σὰ λίμνη γλυκόστρωτη

καὶ σὰν ὠκεανὸς ἀνοιχτὴ καὶ μεγάλη

ἐνθ' ἄν.

γλυκοσυκιὰ ἡ, Ἰων. (Κρήν.) Ρόδ. γλυκοσυτᾶ Κά-
λυμν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ λ υ κ ό σ υ κ ο*.

Ποικιλία τῆς Συκῆς τῆς καρικῆς (*Ficus carica*) τῆς οἰ-
κογ. τῶν Μορεϊδῶν (*Moraceae*) ἐνθ' ἄν.

γλυκόσυκο τό, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ λ υ κ ό ς* καὶ τοῦ οὐσ. *σ ὅ κ ο*.

Ὁ καρπὸς τῆς *γ λ υ κ ο σ υ κ ι ά ς*, τὸ ὅπ. βλ.

γλυκοσυνοδιὰ ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.) γλυκοσυ-
νογιά Κάρπ. (Ἐλυμπ.) κ.ά. γλυκοσυνοῖα Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ λ υ κ ό ς* καὶ τοῦ οὐσ. *σ υ ν ο δ ι ά*.

Γλυκεῖα, τρυφερὰ σύντροφος ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ξύπνησε, περδικούλα μου καὶ γλυκοσυνογιά μου

κι ἀπὸν τὰ σύναθ-θὰ 'ρχομαι ν' ἀκούσῃς τὴλ- λαλιά μου
(σύναθ-θα = ἀνθισμένοι θάμνοι) Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Θυμήσου με, ἀγάπη μου καὶ γλυκοσυνοδιὰ μου,

δρόσισε τὴν καρδούλα μου καὶ δῶσ' μου τὴν ὑγεία μου

Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

γλυκοσυντηρεῶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *γ λ υ κ ά* καὶ τοῦ ρ. *σ υ ν τ η ρ ῶ*.

Βλέπω, προσβλέπω, κοιτάζω μετὰ στοργῆς ἢ ἐπιθυμίας.
Συνών. *γ λ υ κ ο κ ο ι τ ά ζ ω*.

γλυκοσυντυχαίνω Χηλ. γλυκοσυντυθαίνω Κυπρ. (Πεδουλ.) γλυκοσυντξάινω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γλυκο-
συντυχάν-νω Δ. Λιπέρτ., Τζιυπρ. τραοῦδ., 2.98, 3.100

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *γ λ υ κ ά* καὶ τοῦ ρ. *σ υ ν τ υ χ α ί ν ω*,
παρὰ τὸ ὅπ. καὶ *σ υ ν τ υ χ ά ν ω*.

Ὁμιλῶ μὲ εὐπροσηγορίαν, μὲ μειλιχίότητα, *γ λ υ κ ο μ ι λ ῶ* ἐνθ' ἄν.: Ἐδκιάλλαξεν τούν' τὲς μερκὲς τξ' ἐγλυ-
κοσύντυθέν μου (= ἐπῆγε πρὸς αὐτὰ τὰ μέρη καὶ μοῦ ἐγλυ-
κομίλησεν) Κύπρ. (Πεδουλ.) Συνών. *γ λ υ κ ο μ ι λ ῶ* 1α,
γ λ υ κ ο σ μ π ο ρ ι ζ ῶ || Παροιμ.

Ὅσο πίν' ἡ συμπεθέρα | τόσο γλυκοσυντυχαίνει
(ἐπὶ τῶν ἀποκαλυπτόντων, ἐν καιρῷ τοῦ πίνειν, τὰς ἀδυνα-
μίας των) Χηλ. β) Μεταφ. ὁμιλῶ τρυφερῶς, ἐρωτικῶς ἐνθ'
ἄν.: Πολλὰ ἐγλυκοσυντξέσα μὲ ἔναν κορίτς' Πόντ. (Τραπ.)
|| Ποίημ.

